

9. fejezet

A hős eladja a zsákmányt és rezet olvaszt

„Tudod, ez az ajtó a különleges akadályommal volt felvértezve. Ellenáll a mágiának és fizikai támadásnak, nem említve a hangszigetelést. Miattad most elveszítettem a képességeimbe vetett hitemet.”

„Az én hibám, sajnos a kezeimet lefoglalták a gyengén kiképzett kutyáid. Úgyhogy nem maradt más választásom, mint berúgni az ajtót.”

„Én kérek elnézést. Errefelé én irányítom a nyomornegyedet. A nevem Duphein Gull. Most pedig elmondanád, hogy milyen ügyben keresel?”

A Szaros Szemüveges, egy mosollyal az arcán, Duphein Gullként azonosította magát. Úgy tűnt, hogy nem idegeskedik a káosz miatt, ami kibontakozott körülötte.

Bár számítottam rá, hogy nem lesz zavart, mégis ez a nemtörődöm hozzáállása elég frusztráló volt. A megfenyegetésével sem érnék el sok mindent, ezért elengedtem a vízköpő fejét és a férfit, akit még mindig magam mögött húztam.

„Csak kereskedni szeretnék. Áh, és mielőtt elkezdenénk, fizetek ötven aranyat a titoktartásodért.”

Miközben ezt mondtam, közömbösen kivettem a nyakláncot a nyakamból. Mikor Duphein meglátta, megváltozott a tekintete.

„...Jack, felejts el mindent, amit itt láttál, és azonnal hagyd el a szobát.”

„Igen?”

A Jack nevű férfi arca még sápadtabb lett, mikor válaszolt. Egyértelműen összezavarodott a jelenlegi helyzettel kapcsolatban, és nem tudta megérteni a szavak mögött rejlő értelmet.

„Már minden bizonnyal megérthetted, hogy túl sokat tudni, veszélyes. Kérlek, addig menj el, amíg még semmiről sem tudsz.”

„Áh!! I-Igen!!”

Jack sietve elhagyta a szobát. A gyors reakciójából ítélve azt gondolhatta, hogy kirúgták. Azonnal visszafordítottam a tekintetemet Duphein asztalához.

„Nos, akkor, elkezdhetjük az alkudozást? Mennyit szeretnél fizetni ezért a nyakláncért?”

„Megvizsgálhatom előtte?”

„Persze, nézd meg, amennyire csak szeretnéd.”

Miután ezt mondtam, az asztalára helyeztem a nyakláncot.

Duphein óvatosan, igazi úriemberként fogta meg. Különböző szögekből vizsgálta meg a legapróbb részleteket is.

Végignézte a nyakláncba ágyazott mágikus köveket, mindegyiket egyesével a lehető legóvatosabban.

„Egészen elképesztő csecsebecséd van, mindegyik mágikus kő első osztályú feldolgozáson esett át. A nyaklánc mágikus ezüstöt (Mithrilt) használ az alkatrészek összekötéséhez, nem igaz? Mindenekelőtt, a drágakövekbe juttatott varázslat is kiváló. Automatikus életerő visszatöltés, kismértékű visszatöltés a hatékonyság növelésére, képi felvétel készítése és automatikus javítás (kismértékű). Harminc aranyat tudnék fizetni egy ilyen csodálatos tárgyért.”

„... ..Harminc aranyat, igaz?”

El kellene magyaráznom ennek a világnak a pénznemét. A királyságnak 7 féle érméje van: réz, nagy réz, ezüst, nagy ezüst, arany, nagy arany, és végül fehér ezüst (tisztá ezüst). Tíz ugyanolyan érme beváltható egyre az eggyel felette levőből. (Példa: 10 rézérme = 1 nagy rézermével)

Habár nem mondhatom biztosra a pénzek közötti tényleges érték különbséget, de egy ezüstérme ezer yent érhet, ha a Japán pénzhez hasonlítjuk. Nagy aranyat és fehér ezüstöt nem lehet látni a mindennapi életben, csak nagyméretű tranzakcióknál, mint királyságok vagy nagy vállalatok közötti üzletelésnél.

Köztudott, hogy magán tranzakciók esetén legfeljebb aranyat használnak, mert az a feletti érmék már elérhetetlennek minősülnek az átlagos emberek számára.

Visszatérve a témára, a láncért harminc aranyat ajánlottak, ami nagyjából hárommillió yent ér.

Annak ellenére, hogy többféle bővülés is volt a nyakláncra, ez a tárgy nem volt több egy egyszerű ékszernél, és a harminc arany egy elég tisztességes ár érte. De ez az ár csak magára a nyakláncra vonatkozott.

„Hé, ne próbálj olvasni a fejemben.”

„Tch!!!”

Ránéztem, miközben hatalmas mennyiségű gyilkos szándékot árasztottam magamból, de az előző alkalommal ellentétben most ő volt a célpontja.

„Pontosan tudod, hogy kell használni, igaz? Szóval hagyjuk a zavaró dolgokat, vagy ha mégsem, akkor talán kiélvezhetem a megölésedet.”

Így van, nincs senki sem a teremben, aki ne tudná azt a tényt erről az ékszerről, hogy ez nem egy közönséges nyaklánc. A mágikus kövek alján be van vésve egy pecsét, ami azt jelzi, hogy a királyi családhoz tartozik. A pecsét miatt viszont nem használhatja senki a királyi családon kívül, egy nagy szellemmel kötött ősi egyezés miatt. Ennek oka, hogy a király saját vérét ajánlotta fel a nagy szellemnek a pecsét elkészítéséhez.

Ez a nyaklánc volt az oka annak is, hogy kiküldte az alkalmazottját a szobából, ezzel elkerülve a hozzá-nem-értésből adódó helyzetet. Az alacsony árat pedig azért mondta, hogy információkat szerezzen rólam, a reakcióimból, és azt felhasználva fölénybe kerülhessen.

De, ez a fickó nem tudja, hogy mit jelent számomra ez az alkudozás.

Ez az egész a bosszúm tervének része.

A pénzszerzés csak egy jelentéktelen dolog. Hogy őszinte legyek, azt is megtehettem volna, hogy széttöröm és úgy adom el. De ide hoztam, mert azt akartam, hogy természetes

állapotában juttassa vissza. Igen, ha róla van szó, akkor bizonyára sértetlenül visszajuttatja a nyakláncot a királyi család egy alárendeltjének, amiből majd hatalmas profitot szerez. Más szavakkal, Duphein lesz a postgalamb.

Azért tettem, hogy figyelmeztessem, ha csalni merészel, azonnal kényszerítő nyomás alá helyezem és ráeresztem a vérszomjamat, még mielőtt ki tudná védeni.

Duphein megdöbbsent egy pillanatra, majd egyből vissza is tért a megszokott önmagához.

„Elnézést kérek az udvariatlanságomért. Kíváncsi voltam, vajon eredeti-e. Csak annyit tehetek, hogy kereskedek vele. Úgy tűnik, hogy ha mélyebbre akarnék ásni veled kapcsolatban, akkor az túl sokba kerülne.”

Kuncogva, finoman levette a monokliját és gondosan megtörölte egy ronggyal.

„Emeljük az árat háromszázötven aranyra. Tíz aranyérmét adok letétként, mert most, ebben a pillanatban, nem tudok ilyen hatalmas pénzszeget előkészíteni. Holnap gyere vissza a maradékért. Addig is, visszaadom a nyakláncot.”

„Biztos rendben van? Simán megléphetek a pénzzel, ugye tudod?”

„Ha tényleg az a fajta ember vagy, akkor az azt jelentené, hogy még mindig nem elég élesek a szemeim. Tessék, itt van...”

Miután ezt mondta, Duphelin elővett egy zsák aranyat az asztalából és odapasszolta nekem.

„Ha ez a helyzet, akkor örömmel elveszem.”

Miután felvettem a nyakláncot is az asztalról, könnyedén odadobtam neki az egyik érmét a zsákból.

„Ez mit jelentsen?”

„Semmiség, csak egy kis kártérítés a törött dolgokért. Hát akkor~”

Gúnyos mosolyra húztam ajkaimat.

„Nem láttál semmit, igaz?”

„...Azt mondtad, hogy a neved ötven aranyat ér, nem igaz?”

„Sajnálom, de erről már lekéstél. Elszalasztottad a lehetőséget, én pedig nem adok másikat.”

Miután ezt mondtam, beleraktam a zsebembe a kilenc arannyal megtöltött erszényt és elhagytam a helyet.

„....Ha... hahaha, mivel mindig valami hasonló történik, ezért sohasem lehet megunni a nyomornegyedeket.”

Az egyedül maradt Duphein vidáman mosolygott, mintha élvezte volna a helyzetet.

A kezében pedig egy iszapszerű létforma izgett-mozgott, miközben egy aranyérmét utánzott. Ezt a lényt az alkímiájával hozta létre.

A dolgok a tervem szerint alakultak, ezért kellemes hangulatban sétáltam a főutca felé. Habár számítottam rá, hogy utánam küldenek valakit, ez nem történt meg. Elindultam a nyomornegyed legmélyebb részéből a főutca irányába.

A nap már teljesen nyugaton járt, és csak egy kevés hiányzott, hogy lemenjen. Szerettem volna a lehető leghamarabb elérni főutcát, és egy fogadót találni, még napnyugta előtt. Amikor belegondoltam, hogy három hónap után, ez lesz az első alkalom, hogy végre egy normális hálószobában alhatok, nem a kopár földön, a nyirkos levegőn, ami kiszipolyoz belőlem minden melegséget, akkor azt hiszem érthető, miért jártam a fellegekben.

„Hoppá, most jut eszembe, hogy ha így folytatom, akkor nem tudok szállást kivenni.”

Ahhoz, hogy eltölthess egy éjszakát egy átlagos fogadóban, szükséged van egy ezüst érmére. Japánnal ellentétben itt a szobák kicsik és nem jár reggeli. Kezdjük azzal, hogy egy olcsó fogadóban nem tudják felváltani az aranyérmémet. A felsőkategóriás fogadóknál nincs ilyen probléma, de ott szükségem lenne a személyazonosítómra, ami kezdetektől halott ügy.

Ha lehetséges, inkább felváltom az aranyat néhány nagy rézérmére és ezüstre. Így hát elkezdtem valutaváltókat keresni.

Bár a váltók sokkal olcsóbbak a főutcán, ott szükség van személyazonosításra arany és afeletti cserék esetén. Ezért szeretném még itt, a nyomornegyedben, felváltani, ahol nagymennyiségű pénzt tudok megforgatni, kissé drágábban, de irántam való kutakodás nélkül.

„El kell mennem arra a helyre.”

Bementem az egyik véletlenszerűen kiválasztott pénzváltóba.

„Hé, fiú. Fel akarod váltani a pénzed?”

A férfi, akire pontosan passzolt az „izom daruma” név, rám kiáltott. Azt gondolhatta, hogy a váltók nagyon erős testalkatúak vagy talán csak nyilvánosságra akarta hozni, hogy ő néhány másik szervezetnek a pajzsa.

„Á-h. Fel akarok váltani néhány érmét.”

„Aranyérmét? Mennyit?”

„Egy is elég. Kérlek, váltsd fel nagy réz és ezüstérmékre.”

A férfi egy mérőeszközt vett elő, aminek a jobb oldalára tette az általam adott aranyat, majd a másik oldalára egy ellensúlyt helyezett.

„Ez tényleg valódi. Levonva a jutalékot, ez öt nagy ezüst, huszonhárom ezüst és húsz nagy rézérme lesz.”

[Megjegyzés: 25% a jutalék]

Egybevéve, huszonöt ezüst a részesedése.

„Ez elég drága.”

„Ha nem tetszik, akkor elmehetsz és felválthatod törvényes módon. Engem aztán nem érdekel.”

Bár a váltás itt sokkal magasabb volt, mint átlagosan a nyomornegyedben, de nem volt felháborító még így sem. Mivel gyorsan keresni akartam egy fogadót, ezért inkább befogtam. A férfi elővette a nagy réz, ezüst és nagy ezüstérméket, majd egyesével leszámolta előttem.

Ekkor éreztem meg az ellenséges auráját, ami rosszindulattal volt átitatva.

Valami nem stimmel. Ma a megérzéseim sokkal jobbak voltak, mint általában, azonban inkább figyeltem és vártam.

„Kész, nem vétettem hibát, amikor leszámoltam. Itt van, vidd.”

Nem találtam semmi gyanúsat, a mozdulataiban. De a megérzéseim még mindig jeleztek. Hiába nem láttam logikusnak a férfi rossz szándékának érzetét, végül megértettem, mikor megkaptam a pénzt.

„Ha~, hát itt van a kutya elásva. Hé!”

„Mi? Mit aka...?!”

Megragadtam a férfi nyakát, aki teljesen leeresztette a védelmét, és belevertem a testét a mögötte lévő falba.

„G-Gazember... .., mi? Ezüst érmét adtam, nem igaz...?”

„Ezüst érmét? Ezekre a réz érmékre gondolsz?”

„Mi-... ..!?”

Egy kis mágiát irányítottam az ezüst érmékbe, és azok csilingelő hangot hallattak, ahogy megtört az illúzió, és visszaváltak megfeketedett rézérmévé.

Minden mágiával kapcsolatos készségemet elvesztettem, és a kardok különböző felerősítő, passzív képességei is le lettek zárolva. Így nem tudtam volna megmondani, hogy az érmeiken illúzió van-e, amíg meg nem érintettem. Habár, most ünnepi hangulatban vagyok, de hogy csinálhattam ekkora baklövést?

„A te hibád, hogy elhitted! Ez a nyomornegyed, ugye tudod!? [Felerősítés]!”

Belegondolva, hogy nem állt le, és nem próbálta elsimítani a dolgokat... ezzel a vulgáris kifejezéssel eldobta a helyzetén való javítás lehetőségét. A mágiájával feljavította a fizikai képességeit. Azt hittem, hogy csak egy izomagyú daruma, de nem várt módon okos fickó.

„Haa, tényleg ez a királyság a legrosszabb. Még az olyanok is, mint te.”

Elfogott az undor. A jó hangulatom elillant, amikor a pacák vgyorogva nézett le rám, és mindennek a tetejében...

... Egy olyan srácnak nézett, akit könnyen meg lehet téveszteni. Ez volt a leginkább elviselhetetlen.

Mintha ugyanaz a személy lennék, mint legelőször, aki rossz döntéseket hozott, és semmi sem változott volna az előző alkalom óta.

Arra gondolva, hogy ő ugyanaz a fajta ember, mint a bosszúm célpontjai, akik becsaptak, felforrt a vérem a dühtől. Azonnal le akartam tépni a végtagjait.

„Hah~, felfordul a gyomrom tőled.”

Ösztönösen megtöltöttem mágiával azt a karomat, amit erővel megragadott.

„Ugh!! Te gazember, miért nem tudom leszakítani?!”

Bár megragadta a karomat, amivel a nyakát tartottam és megpróbálta letépni, de ez lehetetlen volt számára még a [Felerősítéssel] együtt is. A királyság lovagjai sem lettek volna rá képesek, hiszen már jó ideje alkalmaztam ezt a technikát.

„Gah~, Kuhhk, H-Hogy lehet...?”

Egyébként a mágikus erő koncentrálása nem volt ismert általánosságban a népesség körében. Mivel nem mutattam mágia nyomait, ezért nem értette, hogy miért nem tudott kiszabadulni egy olyan ember kezei közül, akinek sokkal karcsúbbak a karjai.

„Mivel valami jó történt ma velem, ezért elengedlek.”

„Guh, geho, ugh!!”

Valami sokkal viccesebbet eszeltem ki, ezért mosolyogva eleresztettem.

Talán végre felfogta, hogy valaki olyanba kötött bele, akit messze el kellett volna kerülnie. Elsápadt az arca, miközben kérdezett.

„Csak bocsánatot kell kérnem, igaz? Az én hibám volt, elnézést kérek, könyörgöm, bocsáss meg nekem...”

„Nem kell bocsánatot kérned, csak vedd komolyabban a kötelességeidet.”

Miközben ezt mondtam, eltettem a rézérméket, amik egy pillanattal korábban még a kezemben voltak, és hang nélkül előhívtam a [Tűz Pókláb Kardomat]. Ez a lélek kard tényleg fontos szerepet kapott ma.

„V-Várj!! Kérlek várj!!”

Normális esetben pénzhamisításkor levágják egy ember mindkét karját és hatalmas adósságot akasztanak a nyakába. Bár bűnös a pénzhamisításban, és ez a királyság támogatja, nem lesz képes visszafizetni az adósságát, ha elveszíti a karjait. Így valószínűleg megpróbálja majd eladni magát rabszolgának vagy öngyilkos lesz.

Az izmos daruma bepánikolt és üvöltözni kezdett, mert hasonló gondolatok jutottak eszébe, mint nekem. Például levágni a törömmel a kezeit.

„Mi a baj? Ugye nem arra gondolsz, hogy levágom a karodat? Ne aggódj, nem fogom megtenni. Amúgy sem lehetne egy ilyen méretű karddal, igaz?”

Habár már bőven elég erőm volt ahhoz, hogy leválazzam a karjait, mégis ezt mondtam neki, miközben gúnyosan mosolyogtam rá.

„Nézd ezt a kis fickót, elég érdekes képessége van. Általában csak a tábortűz meggyújtásához használom vagy grillezéshez, de talán az előző élete miatt, amit

szörnyetegként élt, hatalmas mennyiségű energiát bocsát ki bizonyos anyagok felé.”

„Hah? Eh?”

A Kiváló Pók legyőzése volt a [Tűz Pókláb Kard] megszerzésének követelménye. Ez egy hatalmas lángoló pók, ami a lāvabarlangban élt.

Sosem kellett vadásznia, ahhoz, hogy étkezzen, mert démonnak minősült. A Kiváló Pók étele nem más volt, mint különböző ásványok, amik csak a lāvabarlangban léteztek. A különleges [Mérgező Lángjával] lecsökkentette az ásványok olvadáspontját, végül elfogyasztotta a lebomló, szirupos fémeket... Ennyi.

„Sokkal nagyobb büntetést kell elviselned, mint amit tettél, hogy kiengesztelj. Ezért meg kell enned ezeket az érméket azzal a hazug pofáddal. Mit gondolsz?”

Rögtön azután, hogy ezt mondtam, eltörtem mindkét lábát és karját, így nem tudott elmenekülni.

„G-Gyaaa!”

A rekedt kiáltása visszhangzott a nyomornegyed utcáin. Azonban a rémálmának még nem volt vége.

„Nos, akkor kezdjük az első érmével.”

Erőszakkal kifeszítettem a száját egy vassal, amit a közelben találtam.

Aztán elég nagy mennyiségű mágiát juttattam a [Tűz Pókláb Kardba], és ráhelyeztem egy rézermét a csúcsára. Az érme azonnal elolvadt és lassan lecsúszott a töröm pengéjéről.

„Gyaaagahgaaahgaaa!!!!!”

A lecsöpögő, lángoló folyadék vörös fényt bocsájtott ki, és megsütötte a férfi belsőszerveit.

De nem fog egykönnyen meghalni.

A [Tűz Pókláb Kard] könnyen folyóssá tudja alakítani a fémet, mivel lecsökkenti az olvadáspontját.

Bár forró, de csak olyan 300 °C környékén lehet. Ha ezen a hőmérsékleten tartom az olvadáspontot, akkor a férfi túlélési esélyei elég magasak.

„Nézd! Itt jön a második érme. Már csak negyvenhat maradt. Képes vagy elviselni, mert aktiváltad a felerősítést, igaz? Hopp, jön a harmadik.”

Minden egyes lecsöpögött, perzselő folyadéknál gúnyosan mosolyogtam, kiélvezve az izmos daruma hangtalan sikolyait.